

Arrest

nr. 254 231 van 10 mei 2021
in de zaken RvV X en X/IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met referentenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van Colombia. U bent op 10 december 1988 geboren in Zaragoza (Antioquia), waar u bent opgegroeid en uw middelbaar diploma behaalde. Van 2007 tot 2009 deed u uw legerdienst in El Bagre en Cauca (Antioquia). Nadien bent u als arbeider beginnen te werken in de mijnbouw, meer bepaald in de gemeenten Guapi en Timbiqui. In 2019 richtte u samen met uw partner (...) (CG X en O.V. nr.: X) het bedrijf Lubricantes RJ op, een bedrijf dat smeermiddelen en lasproducten verkoopt. In uw vrije tijd heeft u ook nog een voetbalschool opgericht, waarmee u kansarme jongeren trachtte een toekomst te bieden. Uw partner (...) die van opleiding psychologe is, baatte in 2019 ook nog een hotelletje en een disco uit. U heeft twee kinderen uit vorige relaties: een dochtertje van tien jaar die bij uw moeder woont en een zontje van zes jaar die bij zijn moeder woont.

Midden juni 2019 zou er een man die zich voorstelde als een dissident van het FARC aan u gezegd hebben dat u 300 000 pesos diende te betalen, bij wijze van maandelijks bijdrage. U zou hem geantwoord hebben dat u dit niet kon betalen omdat u in een moeilijke financiële situatie verkeerde. De man zou hierop gezegd hebben dat hij uw antwoord aan zijn baas zou doorgeven. Vervolgens zou hij zijn weggegaan. Begin juli 2019 zouden er twee mannen van het FARC gekomen zijn. Opnieuw werd er gevraagd naar een financiële bijdrage. U zou hen geantwoord hebben dat u meer tijd nodig had. De mannen zouden hierop lastig geworden zijn en u hebben laten weten dat ze hun baas zouden informeren over uw antwoord. Begin augustus is er weer een man van het FARC gekomen die naar een financiële bijdrage vroeg. U zou hem andermaal hebben afgewimpeld en gezegd hebben dat u later misschien wel geld zou over hebben om te kunnen betalen. Einde september zou er opnieuw iemand van het FARC bij u zijn langs gekomen. U zou hen deze keer hebben gezegd dat u op het punt stond een reis naar Medellin te maken met de kinderen van uw voetbalschool. Toen u enkele dagen later terugkwam, zou u op een gegeven moment iemand van het FARC op straat zijn tegengekomen, die u door met zijn vingers een geldgebaar te maken meteen duidelijk maakte dat u nog geld moest bijdragen. U zou de man hebben geantwoord dat u later die week zou proberen te betalen. Uiteindelijk zou u hem betaald hebben door hem brandstof en voedsel te schenken. Op 1 december 2019 is er opnieuw één persoon van het FARC langs gekomen. Hij was zeer kwaad. Hij zou u gevraagd hebben waarom u al die tijd had vermeden om financiële bijdrages te doen. U herhaalde dat de situatie erg moeilijk was. Hij zou u hierop gevraagd hebben om uw telefoonnummer te geven. Hij zou u vervolgens op uw GSM hebben opgebeld om zeker te zijn dat u het juiste nummer had doorgegeven. In de periode die hierop volgde, zou u berichten hebben ontvangen. In deze berichten stond geschreven dat u zich diende te begeven naar het gehucht el Naranjo. Ze zouden u ook regelmatig hebben opgebeld. Op 12 december 2019 heeft u aangifte gedaan bij de lokale politie van Guapi. Diezelfde dag vertrokken jullie met het vliegtuig naar Cali. Op een gegeven moment zou uw partner u in paniek hebben opgebeld. Ze zou u gezegd hebben dat ze in een shoppingcentrum benaderd werd door enkele personen die naar u informeerden. Toen ze later die dag thuis kwam, zouden jullie besloten hebben om naar Tolima te reizen, waar de moeder van uw partner woont. Jullie zouden hier een tijdje gebleven zijn. U zou in deze periode verschillende keren opgebeld zijn. Leden van het FARC zouden u hebben laten weten dat ze wisten waar jullie zich ophielden en dat ze zich beledigd voelden door uw weigering om aan hen te betalen.

Op 28 december 2019 zouden jullie tickets voor België hebben gekocht en op 1 januari 2020 reisden jullie naar België met tussenstops in Panama en Parijs. Op 2 januari 2020 kwamen jullie in België aan, waar jullie op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart en rijbewijs en verder nog de klacht die u had ingediend, een vraag om beschermingsmaatregelen en documenten in verband met de zelfstandige zaak die u had opgericht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaringen weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat tussen midden juni 2019 en begin december 2019 leden van het FARC vijf à zes keer bij u in de zaak langs kwamen om geld op te eisen. U zou er telkens in geslaagd zijn om deze mensen af te wimpelen. Zo zou u hen gezegd hebben dat u het financieel moeilijk had en dat men later diende terug te komen. U zou hen uiteindelijk slechts één keer hebben betaald, maar dan in natura door hen brandstof en voedsel te schenken. Deze door u geschetste gang van zaken is echter weinig geloofwaardig. Dat mensen van het FARC zich zo geduldig zouden hebben opgesteld, is weinig aannemelijk. U antwoordde hierop dat dit volgens u geen kwestie van geduld was. U lichtte toe dat de algemene financieel-economische situatie in het dorp niet zo goed was. U vermoedde dat de leden van het FARC hiervoor wel oog hadden en dus begrip hadden voor uw argument dat het financieel niet zo goed ging. Toen u erop werd gewezen dat het weinig geloofwaardig was dat FARC-leden zich met deze argumentatie zouden hebben laten afwimpelen, voegde u er nog aan toe dat het ook kon te maken hebben met het feit dat u in het dorp bekend stond als een goed mens die zich erg inzette voor de kansarme kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 153-154). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat het zomaar zonder gevolgen zou blijven wanneer u FARC-leden verschillende keren afwimpelt in verband met hun eis om geld af te staan.

Vervolgens dient te worden gewezen op het volgende. U zou de FARC-leden nooit hebben betaald, tenzij dan één keer begin oktober. Toen zou u hen in natura hebben betaald, meer bepaald door brandstof en voedsel te schenken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u de FARC-leden, die hiervoor al een aantal keren bij u waren langs gekomen en die u telkens had afgewimpeld, hiermee rustig kon houden, hoewel ze dus wel degelijk harde valuta hadden geëist. Bovendien is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u uw partner niet op de hoogte heeft gebracht van deze démarche van u. U had immers even daarvoor nog laten optekenen dat ze zeer bezorgd was over wat jullie aan het overkomen was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144 en 145). Dat u haar dan niet zou hebben gerustgesteld door haar in kennis te stellen van hoe u de FARC-leden had kunnen rustig houden, is dan ook onbegrijpelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 171).

Vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat u in de aangifte die u heeft gedaan bij de politie klaarblijkelijk met geen woord heeft gerept over al die keren dat de FARC-leden bij u in de zaak zijn langsgesproken vóór 1 december 2019. Dit is zeer opmerkelijk. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde dat u bij de politie was langs gegaan, dat u daar had verklaard dat u verschillende keren was benaderd door FARC-leden die u wilden afpersen, dat de politie u vervolgens had gevraagd wanneer het laatste incident had plaatsgevonden en dat u vervolgens had verwezen naar het incident van 1 december 2019. Vervolgens werden uw verklaringen opgetekend en u zou ze ter goedkeuring ondertekend hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-183). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u in uw aangifte niet zou hebben kunnen verwijzen naar de eerdere contacten met en dreigementen van de FARC-leden is weinig geloofwaardig. Het ging immers niet om een éénmalig feit van afpersing maar wel om een reeks van afpersingsfeiten die u zou hebben ondergaan, te beginnen vanaf midden juni. Dit maakt een groot verschil uit, niet alleen in de subjectieve beleving van uw vrees, maar ook in de behandeling ervan door de politieautoriteiten. In de marge weze nog opgemerkt dat uit de vertaling van het proces-verbaal blijkt dat u uitdrukkelijk met 'no señor' antwoordde op de vraag of u nog iets wilde toevoegen of verbeteren (zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier).

In hetzelfde verband is het opmerkelijk dat u in de politieaangifte met geen woord heeft gerept over de voortdurende dreigberichten die u zou hebben ontvangen van de kant van de FARC-leden. Uw partner liet in dit verband optekenen dat er voortdurend berichten werden verstuurd en dat jullie 'erge berichten' ontvingen nadat jullie Guapi Cauca hadden verlaten. Vanaf juli 2019 zou dit zijn begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 58-63). Dit is zonder meer onbegrijpelijk: men zou bijvoorbeeld aan de hand van deze berichten heel erg gemakkelijk een concreet politieonderzoek hebben kunnen beginnen. Dat u deze berichten en informatie niet zou hebben kenbaar gemaakt aan de politiediensten op het moment dat u er aangifte zou hebben gedaan, is zeer opmerkelijk en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Uw partner verwees ook naar verschillende videoberichten die jullie zouden hebben ontvangen. Opmerkelijk genoeg heeft uzelf met geen woord gerept over dergelijke videoberichten. Uw partner werd gevraagd of deze video's algemene videoberichten waren of dat het video's waren die persoonlijk aan jullie gericht waren. Zij antwoordde hierop dat het zeker geen algemene video's betroffen. Ze lichtte toe dat erin werd gezegd dat jullie 'zo' gaan eindigen omdat jullie klikspanen zijn omdat jullie een klacht hadden neergelegd. Of jullie namen effectief werden vermeld in de video's kon uw partner vreemd genoeg niet zeggen. Ze toonden één dergelijke video op haar smartphone. In deze video worden lichaamsdelen getoond van enkele vermoorde mensen en op de achtergrond zegt een persoon: 'dat is wat we met jullie vrienden hebben gedaan. jullie zien dat het ernstig is, als het geld niet wordt geleverd, dan weet je wat er met jullie zal gebeuren'. Uit de vertaling van deze video blijkt alvast niet dat jullie namen werden genoemd. In deze video wordt ook niet verwezen naar verklikkers en evenmin naar het feit dat jullie een klacht zouden hebben neergelegd. Bovendien blijkt uw partner allerm minst in staat om de ontvangst van deze video in de tijd te situeren, zelfs niet bij benadering. Zij spreekt in dit verband van 'augustus of in december of in januari'. Wanneer haar werd gevraagd wat hiervan de reden is, verklaarde ze dat jullie drie gelijkaardige video's hadden ontvangen en dat zij van deze ene video dus niet kon zeggen of deze in augustus, in december dan wel in januari werd ontvangen. Verder verklaarde uw partner niet te weten of er in de door jullie neergelegde klacht al dan niet naar de video's werd verwezen. Uit de vertaling van de klacht blijkt alvast niet dat er met één woord gerept is over deze video's. Opnieuw is dit zeer opmerkelijk, gelet op het feit dat deze video's cruciale stukken zouden kunnen zijn in een politieonderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 71-79 en zie vertaling klacht, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw partner werd er verder net als u op gewezen dat de FARC-leden door wie jullie werden belaagd zich erg geduldig hebben opgesteld ten aanzien van jullie. Tot zes keer waren ze langs gekomen bij u en steeds zou u hen hebben afgewimpeld zonder dat dit enig concreet gevolg had voor jullie beiden. Deze geduldige houding strookt allerm minst met de gruwelijke beelden die in de video werden getoond en waaruit zou moeten blijken dat jullie hetzelfde lot zouden ondergaan. Uw partner antwoordde enkel dat deze beelden jullie deden beseffen dat het menens was en dat jullie de volgende slachtoffers zouden kunnen geweest zijn van deze FARC-leden. Zij voegde eraan toe dat er zoals jullie velen werden afgeperst in het dorp, maar pas toen jullie door hadden dat er handelaars effectief werden vermoord door de FARC-leden zouden jullie besloten hebben het dorp te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 56 en 80). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen om dezelfde redenen als hierboven reeds aangehaald.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat u het klaarblijkelijk heeft nagelaten verdere stappen te ondernemen om u te informeren bij de politie naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van de feiten die u heeft aangegeven. U zou verschillende keren met een agent contact gehad hebben. Deze zou u gezegd hebben dat uw zaak erg ingewikkeld en complex was. U zou nooit een concreet antwoord hebben gekregen en u zou naderhand nooit nog contact hebben opgenomen omdat u schrik had dat ze zouden te weten komen waar u zich precies bevond (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 10 en 11). Dat u het heeft nagelaten om zich nog te informeren over bijvoorbeeld de stand van het onderzoek ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt jullie asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot

gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u een zaak uitbaatte. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Aan de klacht die u neerlegde en de vraag om beschermingsmaatregelen wordt geen geloof gehecht. Het feit dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten cruciale feiten te vermelden in deze klacht, zoals de incidenten die zich hebben afgespeeld vóór 1 december, de dreigberichten die u voortdurend zou hebben ontvangen en de videoberichten met daarin gruwelijke beelden, is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document totaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van Colombia. U bent op 4 september 1989 geboren in Fresno. Na uw middelbare studies ging u aan de universiteit van Manizales (departement Caldas) psychologie studeren. In 2015 behaalde u het diploma. U zou vervolgens als psychologe hebben gewerkt, eerst in een ziekenhuis in Fresno en vanaf 2017 in een ziekenhuis in Cali. In 2019 besliste u om uw carrière als psychologe stop te zetten en als horecaondernemer aan de slag te gaan. U zou een hotelletje en een discotheek zijn gaan uitbaten in het dorp Guapi (Cauca departement). Sinds september 2014 heeft u een relatie met (...) (CG: 20/11688 en O.V.nr.: 8.977.868). U baseert zich op dezelfde feiten als uw partner (...).

In zijn hoofde werd volgende asielrelaas opgetekend:

Midden juni 2019 zou er een man die zich voorstelde als een dissident van het FARC aan u gezegd hebben dat u 300 000 pesos diende te betalen, bij wijze van maandelijks bijdrage. U zou hem geantwoord hebben dat u dit niet kon betalen omdat u in een moeilijke financiële situatie verkeerde. De man zou hierop gezegd hebben dat hij uw antwoord aan zijn baas zou doorgeven. Vervolgens zou hij zijn weggegaan. Begin juli 2019 zouden er twee mannen van het FARC gekomen zijn. Opnieuw werd er gevraagd naar een financiële bijdrage. U zou hen geantwoord hebben dat u meer tijd nodig had. De mannen zouden hierop lastig geworden zijn en u hebben laten weten dat ze hun baas zouden informeren over uw antwoord. Begin augustus is er weer een man van het FARC gekomen die naar een financiële bijdrage vroeg. U zou hem andermaal hebben afgewimpeld en gezegd hebben dat u later misschien wel geld zou over hebben om te kunnen betalen. Einde september zou er opnieuw iemand van het FARC bij u zijn langs gekomen. U zou hen deze keer hebben gezegd dat u op het punt stond een reis naar Medellín te maken met de kinderen van uw voetbalschool. Toen u enkele dagen later terugkwam, zou u op een gegeven moment iemand van het FARC op straat zijn tegengekomen,

die u door met zijn vingers een geldgebaar te maken meteen duidelijk maakte dat u nog geld moest bijdragen. U zou de man hebben geantwoord dat u later die week zou proberen te betalen. Uiteindelijk zou u hem betaald hebben door hem brandstof en voedsel te schenken. Op 1 december 2019 is er opnieuw één persoon van het FARC langs gekomen. Hij was zeer kwaad. Hij zou u gevraagd hebben waarom u al die tijd had vermeden om financiële bijdrages te doen. U herhaalde dat de situatie erg moeilijk was. Hij zou u hierop gevraagd hebben om uw telefoonnummer te geven. Hij zou u vervolgens op uw GSM hebben opgebeld om zeker te zijn dat u het juiste nummer had doorgegeven. In de periode die hierop volgde, zou u berichten hebben ontvangen. In deze berichten stond geschreven dat u zich diende te begeven naar het gehucht el Naranjo. Ze zouden u ook regelmatig hebben opgebeld. Op 12 december 2019 heeft u aangifte gedaan bij de lokale politie van Guapi. Diezelfde dag vertrokken jullie met het vliegtuig naar Cali. Op een gegeven moment zou uw partner u in paniek hebben opgebeld. Ze zou u gezegd hebben dat ze in een shoppingcentrum benaderd werd door enkele personen die naar u informeerden. Toen ze later die dag thuis kwam, zouden jullie besloten hebben om naar Tolima te reizen, waar de moeder van uw partner woont. Jullie zouden hier een tijdje gebleven zijn. U zou in deze periode verschillende keren opgebeld zijn. Leden van het FARC zouden u hebben laten weten dat ze wisten waar jullie zich ophielden en dat ze zich beledigd voelden door uw weigering om aan hen te betalen.

Op 28 december 2019 zouden jullie tickets voor België hebben gekocht en op 1 januari 2020 reisden jullie naar België met tussenstops in Panama en Parijs. Op 2 januari 2020 kwamen jullie in België aan, waar jullie op 10 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uw originele identiteitskaart en rijbewijs en verder nog de klacht die u had ingediend, een vraag om beschermingsmaatregelen en documenten in verband met de zelfstandige zaak die u had opgericht. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich volledig baseert op dezelfde feiten als die van uw partner (...). U verklaarde uitdrukkelijk geen eigen persoonlijke problemen te hebben gekend los van de problemen van uw partner (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 3 en 4). In hoofde van uw partner werd volgende weigeringsbeslissing genomen:

U verklaarde dat tussen midden juni 2019 en begin december 2019 leden van het FARC vijf à zes keer bij u in de zaak langs kwamen om geld op te eisen. U zou er telkens in geslaagd zijn om deze mensen af te wimpelen. Zo zou u hen gezegd hebben dat u het financieel moeilijk had en dat men later diende terug te komen. U zou hen uiteindelijk slechts één keer hebben betaald, maar dan in natura door hen brandstof en voedsel te schenken. Deze door u geschetste gang van zaken is echter weinig geloofwaardig. Dat mensen van het FARC zich zo geduldig zouden hebben opgesteld, is weinig aannemelijk. U antwoordde hierop dat dit volgens u geen kwestie van geduld was. U lichtte toe dat de algemene financieel-economische situatie in het dorp niet zo goed was. U vermoedde dat de leden van het FARC hiervoor wel oog hadden en dus begrip hadden voor uw argument dat het financieel niet zo goed ging. Toen u erop werd gewezen dat het weinig geloofwaardig was dat FARC-leden zich met deze argumentatie zouden hebben laten afwimpelen, voegde u er nog aan toe dat het ook kon te maken hebben met het feit dat u in het dorp bekend stond als een goed mens die zich erg inzette voor de kansarme kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 153-154). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat het zomaar zonder gevolgen zou blijven wanneer u FARC-leden verschillende keren afwimpelt in verband met hun eis om geld af te staan.

Vervolgens dient te worden gewezen op het volgende. U zou de FARC-leden nooit hebben betaald, tenzij dan één keer begin oktober. Toen zou u hen in natura hebben betaald, meer bepaald door brandstof en voedsel te schenken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u de FARC-leden, die hiervoor al een aantal keren bij u waren langs gekomen en die u telkens had afgewimpeld, hiermee rustig kon houden, hoewel ze dus wel degelijk harde valuta hadden geëist. Bovendien is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u uw partner niet op de hoogte heeft gebracht van deze démarche van u. U had immers even daarvoor nog laten optekenen dat ze zeer bezorgd was over wat jullie aan het overkomen was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144 en 145). Dat u haar dan niet zou hebben gerustgesteld door haar in kennis te stellen van hoe u de FARC-leden had kunnen rustig houden, is dan ook onbegrijpelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 171).

Vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat u in de aangifte die u heeft gedaan bij de politie klaarblijkelijk met geen woord heeft gerept over al die keren dat de FARC-leden bij u in de zaak zijn langsgesproken vóór 1 december 2019. Dit is zeer opmerkelijk. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde dat u bij de politie was langs gegaan, dat u daar had verklaard dat u verschillende keren was benaderd door FARC-leden die u wilden afpersen, dat de politie u vervolgens had gevraagd wanneer het laatste incident had plaatsgevonden en dat u vervolgens had verwezen naar het incident van 1 december 2019. Vervolgens werden uw verklaringen opgetekend en u zou ze ter goedkeuring ondertekend hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-183). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u in uw aangifte niet zou hebben kunnen verwijzen naar de eerdere contacten met en dreigementen van de FARC-leden is weinig geloofwaardig. Het ging immers niet om een éénmalig feit van afpersing maar wel om een reeks van afpersingsfeiten die u zou hebben ondergaan, te beginnen vanaf midden juni. Dit maakt een groot verschil uit, niet alleen in de subjectieve beleving van uw vrees, maar ook in de behandeling ervan door de politieautoriteiten. In de marge weze nog opgemerkt dat uit de vertaling van het proces-verbaal blijkt dat u uitdrukkelijk met 'no señor' antwoordde op de vraag of u nog iets wilde toevoegen of verbeteren (zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier).

In hetzelfde verband is het opmerkelijk dat u in de politieaangifte met geen woord heeft gerept over de voortdurende dreigberichten die u zou hebben ontvangen van de kant van de FARC-leden. Uw partner liet in dit verband optekenen dat er voortdurend berichten werden verstuurd en dat jullie 'erge berichten' ontvingen nadat jullie Guapi Cauca hadden verlaten. Vanaf juli 2019 zou dit zijn begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 58-63). Dit is zonder meer onbegrijpelijk: men zou bijvoorbeeld aan de hand van deze berichten heel erg gemakkelijk een concreet politieonderzoek hebben kunnen beginnen. Dat u deze berichten en informatie niet zou hebben kenbaar gemaakt aan de politiediensten op het moment dat u er aangifte zou hebben gedaan, is zeer opmerkelijk en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Uw partner verwees ook naar verschillende videoberichten die jullie zouden hebben ontvangen. Opmerkelijk genoeg heeft uzelf met geen woord gerept over dergelijke videoberichten. Uw partner werd gevraagd of deze video's algemene videoberichten waren of dat het video's waren die persoonlijk aan jullie gericht waren. Zij antwoordde hierop dat het zeker geen algemene video's betroffen. Ze lichtte toe dat erin werd gezegd dat jullie 'zo' gaan eindigen omdat jullie klikspanen zijn omdat jullie een klacht hadden neergelegd. Of jullie namen effectief werden vermeld in de video's kon uw partner vreemd genoeg niet zeggen. Ze toonden één dergelijke video op haar smartphone. In deze video worden lichaamsdelen getoond van enkele vermoorde mensen en op de achtergrond zegt een persoon: 'dat is wat we met jullie vrienden hebben gedaan. jullie zien dat het ernstig is, als het geld niet wordt geleverd, dan weet je wat er met jullie zal gebeuren'. Uit de vertaling van deze video blijkt alvast niet dat jullie namen werden genoemd. In deze video wordt ook niet verwezen naar verklikkers en evenmin naar het feit dat jullie een klacht zouden hebben neergelegd. Bovendien blijkt uw partner allerm minst in staat om de ontvangst van deze video in de tijd te situeren, zelfs niet bij benadering. Zij spreekt in dit verband van 'augustus of in december of in januari'. Wanneer haar werd gevraagd wat hiervan de reden is, verklaarde ze dat jullie drie gelijkaardige video's hadden ontvangen en dat zij van deze ene video dus niet kon zeggen of deze in augustus, in december dan wel in januari werd ontvangen. Verder verklaarde uw partner niet te weten of er in de door jullie neergelegde klacht al dan niet naar de video's werd verwezen. Uit de vertaling van de klacht blijkt alvast niet dat er met één woord gerept is over deze video's. Opnieuw is dit zeer opmerkelijk, gelet op het feit dat deze video's cruciale stukken zouden kunnen zijn in een politieonderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 71-79 en zie vertaling klacht, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw partner werd er verder net als u op gewezen dat de FARC-leden door wie jullie werden belaagd zich erg geduldig hebben opgesteld ten aanzien van jullie. Tot zes keer waren ze langs gekomen bij u en

steeds zou u hen hebben afgewimpeld zonder dat dit enig concreet gevolg had voor jullie beiden. Deze geduldige houding strookt allerm minst met de gruwelijke beelden die in de video werden getoond en waaruit zou moeten blijken dat jullie hetzelfde lot zouden ondergaan. Uw partner antwoordde enkel dat deze beelden jullie deden beseffen dat het menens was en dat jullie de volgende slachtoffers zouden kunnen geweest zijn van deze FARC-leden. Zij voegde eraan toe dat er zoals jullie velen werden afgeperst in het dorp, maar pas toen jullie door hadden dat er handelaars effectief werden vermoord door de FARC-leden zouden jullie besloten hebben het dorp te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 56 en 80). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen om dezelfde redenen als hierboven reeds aangehaald.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat u het klaarblijkelijk heeft nagelaten verdere stappen te ondernemen om u te informeren bij de politie naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van de feiten die u heeft aangegeven. U zou verschillende keren met een agent contact gehad hebben. Deze zou u gezegd hebben dat uw zaak erg ingewikkeld en complex was. U zou nooit een concreet antwoord hebben gekregen en u zou naderhand nooit nog contact hebben opgenomen omdat u schrik had dat ze zouden te weten komen waar u zich precies bevond (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 10 en 11). Dat u het heeft nagelaten om zich nog te informeren over bijvoorbeeld de stand van het onderzoek ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt jullie asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat jullie een zaak uitbaatten. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Aan de klacht die uw man neerlegde en de vraag om beschermingsmaatregelen wordt geen geloof gehecht. Het feit dat uw man het klaarblijkelijk heeft

nagelaten cruciale feiten te vermelden in deze klacht, zoals de incidenten die zich hebben afgespeeld vóór 1 december, de dreigberichten die jullie voortdurend zouden hebben ontvangen en de videoberichten met daarin gruwelijke beelden, is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document totaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekende partijen hun verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde vluchtmotieven. Dit wordt ook vastgesteld in de tweede bestreden beslissing en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekende partij (verzoeker) en het tweede verzoekschrift is gelijklopend daar tweede verzoekende partij (verzoekster) de argumentatie van verzoeker overneemt en deze tot de hare maakt.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan hun asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Zo moet worden vastgesteld dat uw verklaringen weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat tussen midden juni 2019 en begin december 2019 leden van het FARC vijf à zes keer bij u in de zaak langs kwamen om geld op te eisen. U zou er telkens in geslaagd zijn om deze mensen af te wimpelen. Zo zou u hen gezegd hebben dat u het financieel moeilijk had en dat men later diende terug te komen. U zou hen uiteindelijk slechts één keer hebben betaald, maar dan in natura door hen brandstof en voedsel te schenken. Deze door u geschetste gang van zaken is echter weinig geloofwaardig. Dat mensen van het FARC zich zo geduldig zouden hebben opgesteld, is weinig aannemelijk. U antwoordde hierop dat dit volgens u geen kwestie van geduld was. U lichtte toe dat de algemene financieel-economische situatie in het dorp niet zo goed was. U vermoedde dat de leden van het FARC hiervoor wel oog hadden en dus begrip hadden voor uw argument dat het financieel niet zo goed ging. Toen u erop werd gewezen dat het weinig geloofwaardig was dat FARC-leden zich met deze argumentatie zouden hebben laten afwimpelen, voegde u er nog aan toe dat het ook kon te maken hebben met het feit dat u in het dorp bekend stond als een goed mens die zich erg inzette voor de kansarme kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 153-154). Ook deze uitleg kan niet

overtuigen. Het is weinig geloofwaardig dat het zomaar zonder gevolgen zou blijven wanneer u FARC-leden verschillende keren afwimpelt in verband met hun eis om geld af te staan.

Vervolgens dient te worden gewezen op het volgende. U zou de FARC-leden nooit hebben betaald, tenzij dan één keer begin oktober. Toen zou u hen in natura hebben betaald, meer bepaald door brandstof en voedsel te schenken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u de FARC-leden, die hiervoor al een aantal keren bij u waren langs gekomen en die u telkens had afgewimpeld, hiermee rustig kon houden, hoewel ze dus wel degelijk harde valuta hadden geëist. Bovendien is het in dit verband zeer opmerkelijk dat u uw partner niet op de hoogte heeft gebracht van deze démarche van u. U had immers even daarvoor nog laten optekenen dat ze zeer bezorgd was over wat jullie aan het overkomen was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144 en 145). Dat u haar dan niet zou hebben gerustgesteld door haar in kennis te stellen van hoe u de FARC-leden had kunnen rustig houden, is dan ook onbegrijpelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 171).

Vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat u in de aangifte die u heeft gedaan bij de politie klaarblijkelijk met geen woord heeft gerept over al die keren dat de FARC-leden bij u in de zaak zijn langsgesproken vóór 1 december 2019. Dit is zeer opmerkelijk. U werd gevraagd wat hiervan de reden was. U antwoordde dat u bij de politie was langs gegaan, dat u daar had verklaard dat u verschillende keren was benaderd door FARC-leden die u wilden afpersen, dat de politie u vervolgens had gevraagd wanneer het laatste incident had plaatsgevonden en dat u vervolgens had verwezen naar het incident van 1 december 2019. Vervolgens werden uw verklaringen opgetekend en u zou ze ter goedkeuring ondertekend hebben (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-183). Deze uitleg kan niet overtuigen. Dat u in uw aangifte niet zou hebben kunnen verwijzen naar de eerdere contacten met en dreigementen van de FARC-leden is weinig geloofwaardig. Het ging immers niet om een éénmalig feit van afpersing maar wel om een reeks van afpersingsfeiten die u zou hebben ondergaan, te beginnen vanaf midden juni. Dit maakt een groot verschil uit, niet alleen in de subjectieve beleving van uw vrees, maar ook in de behandeling ervan door de politieautoriteiten. In de marge weze nog opgemerkt dat uit de vertaling van het proces-verbaal blijkt dat u uitdrukkelijk met 'no señor' antwoordde op de vraag of u nog iets wilde toevoegen of verbeteren (zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier).

In hetzelfde verband is het opmerkelijk dat u in de politieaangifte met geen woord heeft gerept over de voortdurende dreigberichten die u zou hebben ontvangen van de kant van de FARC-leden. Uw partner liet in dit verband optekenen dat er voortdurend berichten werden verstuurd en dat jullie 'erge berichten' ontvingen nadat jullie Guapi Cauca hadden verlaten. Vanaf juli 2019 zou dit zijn begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 58-63). Dit is zonder meer onbegrijpelijk: men zou bijvoorbeeld aan de hand van deze berichten heel erg gemakkelijk een concreet politieonderzoek hebben kunnen beginnen. Dat u deze berichten en informatie niet zou hebben kenbaar gemaakt aan de politiediensten op het moment dat u er aangifte zou hebben gedaan, is zeer opmerkelijk en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Uw partner verwees ook naar verschillende videoberichten die jullie zouden hebben ontvangen. Opmerkelijk genoeg heeft uzelf met geen woord gerept over dergelijke videoberichten. Uw partner werd gevraagd of deze video's algemene videoberichten waren of dat het video's waren die persoonlijk aan jullie gericht waren. Zij antwoordde hierop dat het zeker geen algemene video's betroffen. Ze lichtte toe dat erin werd gezegd dat jullie 'zo' gaan eindigen omdat jullie klikspanen zijn omdat jullie een klacht hadden neergelegd. Of jullie namen effectief werden vermeld in de video's kon uw partner vreemd genoeg niet zeggen. Ze toonden één dergelijke video op haar smartphone. In deze video worden lichaamsdelen getoond van enkele vermoorde mensen en op de achtergrond zegt een persoon: 'dat is wat we met jullie vrienden hebben gedaan. jullie zien dat het ernstig is, als het geld niet wordt geleverd, dan weet je wat er met jullie zal gebeuren'. Uit de vertaling van deze video blijkt alvast niet dat jullie namen werden genoemd. In deze video wordt ook niet verwezen naar verklikkers en evenmin naar het feit dat jullie een klacht zouden hebben neergelegd. Bovendien blijkt uw partner allerm minst in staat om de ontvangst van deze video in de tijd te situeren, zelfs niet bij benadering. Zij spreekt in dit verband van 'augustus of in december of in januari'. Wanneer haar werd gevraagd wat hiervan de reden is, verklaarde ze dat jullie drie gelijkaardige video's hadden ontvangen en dat zij van deze ene video dus niet kon zeggen of deze in augustus, in december dan wel in januari werd ontvangen. Verder verklaarde uw partner niet te weten of er in de door jullie neergelegde klacht al dan niet naar de video's werd verwezen. Uit de vertaling van de klacht blijkt alvast niet dat er met één woord gerept is over deze video's. Opnieuw is dit zeer opmerkelijk, gelet op het feit dat deze video's cruciale stukken zouden

kunnen zijn in een politieonderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 71-79 en zie vertaling klacht, toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw partner werd er verder net als u op gewezen dat de FARC-leden door wie jullie werden belaagd zich erg geduldig hebben opgesteld ten aanzien van jullie. Tot zes keer waren ze langs gekomen bij u en steeds zou u hen hebben afgewimpeld zonder dat dit enig concreet gevolg had voor jullie beiden. Deze geduldige houding strookt allerminst met de gruwelijke beelden die in de video werden getoond en waaruit zou moeten blijken dat jullie hetzelfde lot zouden ondergaan. Uw partner antwoordde enkel dat deze beelden jullie deden beseffen dat het menens was en dat jullie de volgende slachtoffers zouden kunnen geweest zijn van deze FARC-leden. Zij voegde eraan toe dat er zoals jullie velen werden afgeperst in het dorp, maar pas toen jullie door hadden dat er handelaars effectief werden vermoord door de FARC-leden zouden jullie besloten hebben het dorp te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud 2011689, vragen 56 en 80). Deze uitleg kan allerminst overtuigen om dezelfde redenen als hierboven reeds aangehaald.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat u het klaarblijkelijk heeft nagelaten verdere stappen te ondernemen om u te informeren bij de politie naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van de feiten die u heeft aangegeven. U zou verschillende keren met een agent contact gehad hebben. Deze zou u gezegd hebben dat uw zaak erg ingewikkeld en complex was. U zou nooit een concreet antwoord hebben gekregen en u zou naderhand nooit nog contact hebben opgenomen omdat u schrik had dat ze zouden te weten komen waar u zich precies bevond (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 10 en 11). Dat u het heeft nagelaten om zich nog te informeren over bijvoorbeeld de stand van het onderzoek ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt jullie asielrelaas ongeloofwaardig geacht. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

(...) De documenten die u voorlegde bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u een zaak uitbaatte. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Aan de klacht die u neerlegde en de vraag om beschermingsmaatregelen wordt geen geloof gehecht. Het feit dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten cruciale feiten te vermelden in deze klacht, zoals de incidenten die zich hebben afgespeeld vóór 1 december, de dreigberichten die u voortdurend zou hebben ontvangen en de videoberichten met daarin gruwelijke beelden, is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document totaal.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Volgens verzoekers is de motivering dat het relaas niet geloofwaardig is onafdoende om het in twijfel te trekken. Verzoeker herhaalt zijn verklaring dat hij de FARC-leden enkele keren kon afwimpelen met de belofte dat hij zou betalen en dat hij geloofd werd omdat hij een goed draaiende zaak had en zij beseffen dat hij niet zomaar zou vluchten. Verzoeker wijst er ook op dat hij erg gedetailleerd kon weergeven wat er hem is overkomen.

Verzoekers doen hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat FARC-leden in een periode van zes maanden tot zes keer toe langskwamen en zich telkenmale lieten afwimpelen zonder dat dit enig concreet gevolg had voor verzoekers.

De Raad stelt vast dat verzoeker nog op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat als je niet ingaat op de eisen van FARC en het geld niet geeft dat ze je dan als een militair doelwit beschouwen omdat je tegen hun beleid bent en dat ze je vermoorden als je het geld niet geeft terwijl ze dat vragen (Vragenlijst, vraag 3.5). De geduldige houding van FARC strookt evenmin met de gruwelijke beelden die in de video op de gsm van verzoekster werden getoond en waaruit volgens verzoekers zou moeten blijken dat zij hetzelfde lot zouden ondergaan. Het argument dat verzoeker de FARC-leden telkenmale kon afwimpelen met de belofte dat hij zou betalen omdat hij een goed draaiende zaak had en niet zomaar alles zou achterlaten kan hieraan geen afbreuk doen. Integendeel, indien zij zich ervan bewust waren dat verzoeker een goed draaiende zaak had, kon wel degelijk worden verwacht dat zij de druk op verzoeker om te betalen slechts zouden verhogen zonder zich tot zes maal toe met een kluitje in het riet te laten sturen.

Daarnaast wordt vastgesteld dat zowel verzoeker als verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maken van de eisen en ontmoetingen met FARC-leden voor 1 december 2019,

terwijl het tot vijf keer toe afpersen van verzoekers wel degelijk deel uitmaakt van de kern van het asielrelaas. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekers dergelijke essentiële elementen niet hebben vermeld. Immers, van verzoekers, die beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hen de verplichting rust om hun volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij dermate essentiële elementen in hun asielrelaas zouden vermelden. Het feit dat verzoekers het element waarop zij thans hun verzoek om internationale bescherming steunen niet bij aanvang van de asielprocedure vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Met de stelling dat verzoeker een erg gedetailleerd relaas kon geven, worden de gedane concrete vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht geplaatst.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker verzoekster niet heeft ingelicht over het feit dat hij één keer in natura betaalde, stelt verzoeker louter dat hij wist hoe gestresseerd verzoekster was en hoe zwaar zij het had met de hele situatie en haar dan ook niet meer ongerust wilde maken. Verzoekers overtuigen hiermee geheel niet. Verzoeker stelt immers zelf dat zij zeer gestresseerd was en het zeer zwaar had met de situatie waardoor het niet aannemelijk is dat hij haar niet zou hebben gerustgesteld door te vertellen dat hij op enige wijze toch tegemoet was gekomen aan de FARC-leden. Een dergelijke houding is in de door verzoeker geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk.

In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de Raad het ook niet aannemelijk dat er in de aangifte bij de politie niets wordt vermeld over al die keren dat de FARC-leden bij verzoeker in de zaak zijn langsgesproken vóór 1 december 2019. Uit de vertaling van het proces-verbaal blijkt dat bovendien uitdrukkelijk met “neen, meneer” antwoordde op de vraag of hij nog iets wilde toevoegen of verbeteren aan de aangifte. De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen, doch hiermee plaatsen zij deze pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht. Hierbij wordt ook opgemerkt dat uit de vertaling van de neergelegde klacht evenmin melding wordt gemaakt van de video's op verzoeksters gsm en blijkt verzoekster zelfs niet te weten of hier in de klacht al dan niet melding werd gemaakt.

Met de argumentatie dat de video's op verzoeksters gsm een serieuze indicatie zijn dat zij de waarheid hebben verteld, gaan zij eraan voorbij dat verzoeker zelf met geen woord gerept heeft over dergelijke videoberichten en dat uit de vertaling van deze video niet blijkt dat hun namen werden genoemd (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Hierin wordt ook niet verwezen naar verklikkers en evenmin naar het feit dat zij een klacht zouden hebben neergelegd. Bovendien blijkt verzoekster allerminst in staat om de ontvangst van deze video in de tijd te situeren, zelfs niet bij benadering.

Waar verzoekers het vreemd zouden vinden als er in een video die naar een specifiek persoon werd gestuurd de naam expliciet wordt vermeld, gaan zij eraan voorbij dat in de video geen enkele concrete link met hen kan worden gemaakt. Met het enkele argument dat zij tal van bewijzen voorleggen zoals de klacht bij de politie en de dreigvideo's doen zij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen met betrekking tot deze stukken.

Met het verwijt dat de verwerende partij geen enkel idee heeft van de gang van zaken en de macht die de FARC er uitoefent, tonen zij niet aan op welke wijze een beter begrip van FARC de bestreden beslissingen in een ander daglicht zouden kunnen stellen. De Raad stelt overigens vast dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in hoofdzaak te wijten is aan hun eigen verklaringen met inbegrip van tegenstrijdigheden, houding en ongeloofwaardigheden.

3.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen

voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze

incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviserd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Het door de eerste verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

Het door de eerste verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF